

opusdei.org

Prelatens brev (mai 2007)

Biskop Javier Echevarrías brev til Opus Deis medlemmer. Prelaten inviterer til å intensivere kontakten med Jomfru Maria i mai måned og forsvare familien.

19.05.2007

Mine kjære: måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

I påsketiden forteller messens lesninger om hendelser fra Apostlenes Gjerninger. Det er

gledelig å se at de første kristne helt fra begynnelsen, fra pinsedagen, var meget bevisste om at de utgjorde Guds nye familie på jorden, grunnlagt på Kristi påskeoffer og på Den hellige ånds inspirasjon. La oss fylles av glede og ansvar, for den alltid unge Kirken – det er vi, hver enkelt av oss.

Den hellige Lukas vitner om at våre første brødre og søstre i troen *trofast fortsatte å følge apostlenes undervisning, og trofast tok de også del i fellesskapet, i brødsbrytelsen og i bønnene.*^[1] Han legger til: *Hele forsamlingen av troende var ett i sjel og sinn.*^[2]

En direkte følge av denne kunnskap og følelse av å være Guds familie var deres apostoliske mot til å snakke om Jesus med de personer de traff, uten å gi etter for frykt eller falske menneskelige hensyn. De *ga seg frimodig til å forkynne Guds ord,*

bemerket evangelisten og understreker at *med stor kraft avla apostlene sitt vitnesbyrd om Herren Jesu oppstandelse, og en stor nåde hvilte over dem.*[3]

Overfor dette vakre bildet, der de første kristnes logiske entusiasme over Jesu oppstandelse og deres apostoliske iver fremstår spesielt tydelig, kan man som sagt oppfatte deres overbevisning om at de er Guds familie på jorden. Det er en familie som er forent av bånd som er mye sterkere enn biologiske bånd og som Herren hadde varslet i sin preken: *Og han viste med hånden hen på sine disipler, og sa: "Dette er min mor og mine brødre. For den som gjør min himmelske Fars vilje, den er min bror og min søster og min mor."*[4]

Denne forsikring fra Jesus gjelder i første rekke Jomfru Maria ettersom det store mysteriet med Ordets inkarnasjon bare kunne skje ved

hennes fullstendige tilslutning til det budskapet erkeengelen hadde fremført for henne på vegne av Gud. Det var fra henne de første kristne lærte å være Guds barn, Jesu Kristi brødre og søstre.

Noen kirkefedre understreker Marias uerstattelige rolle som Mor i urkirken etter Jesu Kristi himmelfart og før Hjelperens ankomst. I en bok som tilskrives den hellige Maximus Bekjenneren står det for eksempel at ”når apostlene ble spredd over hele jorden, bodde Kristi hellige Mor, som alles dronning på jordens midtpunkt, i Jerusalem, på Sion, sammen med Jesu elskede apostel, som Jesus Kristus hadde gitt henne som sønn.”[5]

Disse tankene passer godt i mai måned, som vies spesielt til Jomfru Maria i store deler av verden. Vår Frue oppfyller det oppdraget som hennes Sønn hadde gitt henne på

korset, og handler hvert øyeblikk som de kristnes mor, som Kirkens mor. Jeg inviterer dere til å tenke på den hellige Josemarías glede da han i begynnelsen av denne måneden fastslo at ”ærbødigheten for den hellige Jomfru stadig er like levende og hvordan den blant oss kristne vekker en overnaturlig streben etter å handle som *domestici Dei*, som medlemmer av Guds familie.”[6]

Jeg tror ikke det er altfor dristig å trekke den konklusjon at den hellige Josemaría har vært en fornyer eller, om dere foretrekker det, en helgen som har øst utallige rikdommer og inspirasjon ut av Den hellige skrift. Han pleide å si at en kristen, og konkret en mann, en kvinne i Opus Dei, forvandler gaten til et tempel, ettersom han eller hun forvandler sine gjøremål til gudstjeneste og lovprisning til Den hellige treenighet. I disse ordene fra den preken jeg siterte ovenfor ser jeg noe som er

karakteristisk og som mange mennesker har påpekt: ved sin måte å omgås og samtale med folk forvandlet den hellige Josemaría de mest forskjellige steder der han befant seg til nok et Betania. Blant de syke, blant håndverkerne, blant universitetsstudenter, blant intellektuelle osv. (jeg kunne nevne mange flere eksempler) skapte han en familieatmosfære der alle lært å ta imot Kristus slik Marta, Maria og Lasarus gjorde.

Det er en selvfølge at hver enkelt av oss i henhold til sine spesielle behov prøver å finne konkrete måter å ha kontakt med Jomfru Maria personlig på i disse ukene, med ønske om å se en bror eller søster i de andre, hvert øyeblikk. Kanskje kan vi være mer oppmerksomme og hengivne når vi ber rosenkransen hver dag, og når vi betrakter mysteriene, eller valfarte, kanskje sammen med et annet menneske, til en Maria-helligdom

eller et Maria-kapell i eller nær byen vi bor i.

I Opus Dei pleier vi i denne måneden å foreta en maivalfart, en vane som vår grunnlegger startet i 1935. La oss allerede nå legge dens åndelige frukter i vår Mors henger. For som den hellige Josemaría forklarte, ”Maria bygger vedvarende opp Kirken, hun samler den, bevarer dens enhet. Det er ikke mulig å ha en ekte ærbødighet for den hellige Jomfru uten å føle seg inderlig knyttet til Kristi mystiske legemes øvrige lemmer og dypere forent med dets synlige hode, paven.”[\[7\]](#)

Å tenke på Kirken som Guds familie får meg også til å tenke på behovet som finnes for å spresannheten om familien, grunnlagt på ekteskapet mellom *en mann og en kvinne for alltid*, som paven sa i Valencia for mindre enn et år siden, det er ”det privilegerte område der hvert

menneske lærer å gi og å ta imot kjærlighet.”[8] Vi kan aldri overdrive våre anstrengelser for å spre den kristne lære om disse spørsmål så lege de naturlige grunnene for familien som institusjon i mange land undergraves av urettferdige lover og skikker. For et par uker siden hadde jeg her i Roma gleden av å treffe en mengde ektepar som deltok i en internasjonal familiekongress. I enhet med Kirkens lære oppfordret jeg dem til med sine egne ord og med sine liv å styrke denne institusjonens røtter, noe som er ”en nødvendig del av folkenes vel, et uunnværlig grunnlag i samfunnet og en stor skatt for ektefellene i hele deres liv.”[9]

Familien kalles med rette *huskirken*, fordi ”familien uttrykker og virkeliggjør Kirkens sosiale og familiære natur som Guds familie. Alle medlemmer av familien utøver der, i overensstemmelse med sin

egen rolle, det prestedømme de fikk gjennom dåpen. Slik bidrar de til at familien blir et nåde- og bønnefellesskap, en skole for menneskelige og kristne dyder og et sted for den første trosforkynnelse for barna.”[10]

Et vesentlig kjennetegn ved denne institusjonen i dens egenskap av fellesskap grunnlagt på og oppbygd av kjærlighet – det å gi uselvisk til andre – er at dens medlemmer bør kunne hengi seg hver dag med effektiv og hengiven omsorg for hverandre. Det går ikke at noen handler som om de andre ikke fantes. Hver enkelt bør tenke på de andres behov: be for hverandre, hjelpe hverandre, lide med og glede seg over andres sorger og gleder. På denne måten bidrar alle til å følge det milde budet, som den kristne broderlighet medfører, med en planting av fred og glede, noe som i

siste instans nødvendigvis påvirker samfunnet.

Answaret for å skape en familieatmosfære i hvert hjem er en meget behagelig oppgave som alle har: faren og moren, søsknene, besteforeldrene og de personer som med sitt arbeid bidrar til å ta vare på hjemmet. Det er en oppgave som berører alle, siden vi alle trenger å kjempe mot ”å bli bortskjemte”, et tydelig bevis på selvishet. Det er selvsagt først og fremst foreldrenes oppgave, som foran andre hederlige oppgaver bør innrette sitt livsprosjekt på så godt som mulig å virkeliggjøre Den hellige families eksempel, dvs. Jesus, Maria og Josef. Selv om noen meningsforskjeller ikke kan unngås helt og holdent mellom ektefellene, bør kristne ektefeller anstrenge seg for å overvinne dem så raskt som mulig samt be om tilgivelse og selv tilgi.

Den hellige Josemaría forsto og unnskyldte disse svakheter.

”Ettersom vi er mennesker, kan man krangle noen ganger, men ikke ofte. Etterpå,” la han til, ”bør begge parter erkjenne at de har skyld og si til hverandre: Tilgi meg! Og gi hverandre en klem... og gå videre! Men man bør kunne merke at dere ikke krangler igjen på lang tid. Når barna er tilstede, enten de er små eller store, skal dere aldri krangle. Selv svært små barn legger merke til alt.”[11]

Mine døtre og sønner, dere som virkeliggjør Guds kall som ektefeller, dette vakre panorama viser seg oftest i små ofre, selv om også de iblant kan virke store for dere. Ansvarer for å bygge opp deres hjem hviler hundre prosent på faren og moren, på alle plan. Kanskje en av ektefellene tilbringer en stor del av tiden utenfor hjemmet på grunn av arbeidskrav, men når han eller hun kommer hjem

etter en lang arbeidsdag, til og med om han er helt utslitt, kan han ikke velge bort å gjøre samlivet i familien behagelig. Heller ikke kan han eller hun bare tenke egoistisk på sin egen hvile. Dere bør gi deres ektefelle den hengivenhet og oppmerksomhet han eller hun har rett til, og barna den tid og hengivenhet de trenger, spesielt i de perioder som er viktige for deres fysiske og følelsesmessige utvikling.

Mine gifte sønner og døtre, gransk derfor hvordan dere oppfører dere hjemme. Tenk på hvordan dere kan forbedre deres deltakelse i husets arbeidsoppgaver, noe som også gjelder mannen; hvordan dere i ro og mak snakker om hvert enkelt av deres barn for å kunne lede dem i fellesskap, hvor forberedte dere er for å redusere aktiviteter utenfor hjemmet, dersom det er nødvendig for å kunne ta bedre vare på deres familie, som alltid er den "beste bedriften", som den hellige

Josemaría forsikret om. Spesielt når barna er små, hjelp den andre ektefellen med å oppfylle sine kristne plikter, som for eksempel å gå til messe eller kristne undervisningstilbud. Let etter passende løsninger, vær forsikret om at denne anstrengelsen og dette offer gjør hele familien godt.

I ovenstående avsnitt har jeg henvendt meg mer direkte til gifte personer, men jeg vil understreke at disse forpliktelsene og kjerne i disse rådene gjelder alle, siden vi alle har et ansvar, hver enkelt i sine personlige omstendigheter, til å skape og opprettholde en sann familieatmosfære i våre omgivelser. Hva gjør du for andre? Hva gir du av deg selv? Hvor mye engasjerer du deg for å gi andre fred og glede? Hvordan viser du at du er tilgjengelig for alt som må gjøres hjemme? På kontoret, i verkstedet, når du hviler,

hvordan fremmer du broderligheten, hjemmefølelsen?

På den andre side, når jeg skriver dette tenker jeg spesielt på mine døtres arbeid, de som tar hånd om våre sentres forvaltning: numerarier og assisterende numerarier. Nettopp fordi dere utfører arbeid som likner på det Jomfru Maria gjorde i hjemmet i Nasaret, hvor mye kan ikke dere, mine døtre, påvirke utviklingen av hver person, hvert senter, hvert apostoliske arbeid, hele Verket og samfunnet med denne skjulte og tause tjenesten som gir familien dens kristne karakter!

Av denne fantastiske familien som Verket er, har jeg fått oppleve to stunder som jeg takker Gud for: for fjorten dager siden i Milano, og i forgårs kom jeg hjem fra Berlin. På disse to besøkene har jeg ofte minnes vår Fader, som "vil" at vi hver time,

hver enkelt av oss, ”bygger en familie”.

La oss vende oss til Kirkens og Verkets Mor, slik at hun lærer oss hvordan vi kan spre det kristne familieidealet overalt, med dets forskjellige nødvendige praktiske konsekvenser. Hvis de iblant medfører ofre, la oss ikke glemme at de også utgjør en uuttømmelig kilde til glede: gleden hos den som ikke tenker på seg selv, men gir seg hengivent til andre, for Guds skyld, som Jesus Kristus gjorde.

Fortsett med å be mye for mine bønneintensjoner. Gud har lagt at jeg er Fader for denne overnaturlige familie som Versket er. Alene makter jeg intet. Støttet av mine døtre og sønner, makter jeg alt med Guds nåde: *omnia possum in eo, qui me confortat*.^[12] Husk spesielt ”å be for de numerarier som blir presteviet i Roma 26. mai. Be Herren om å gjøre

dem meget hellige, hent hengivne i tjenesten for sine brødre og søstre og alle sjeler.

Og be mer, mye mer for Benedikt XVI, all kristnes felles Fader, Kristi stedfortreder i Guds store familie på jorden som den hellige Kirken er.

Med all kjærlighet velsignes dere av

Deres Fader

+ Javier

Roma, 1. mai 2007

[1] Apg 2, 42.

[2] Apg 4, 32.

[3] Apg 4, 31, 33.

[4] Mt 12, 49-50.

[5] *Vita Mariae*, tilskrevet den hellige Maximus Confessor, nr. 95 ("Testi

mariani del primo millennio”, bind 2, s. 259).

[6] Den hellige Josemaría, *Christ is passing by*, nr. 139.

[7] Ibid.

[8] Benedikt XVI, *Tale på Verdensfamiliedagen*, 8/7 2006.

[9] Ibid.

[10] *Den katolske kirkes katekisme. Kompendium*, nr. 350.

[11] Den hellige Josemaría, Notater tatt ved en sammenkomst, 4/6 1974 (“Hogares luminosos y alegres”, s. 26).

[12] Fil 4, 13.

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-mai-2007/](https://opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-mai-2007/) (13.03.2026)